

Sången till "Lysing".

Av Karl Svanborg.

(För Östgöta-Bladet.)

Du Östergyllens pärla, vår fagra Lysingsbygd,
som i din fann så rika minnen gömmer.
Där hemmen ännu timras av kärlek, tro och dygd,
och Saga än på forntidskumlet drömmar.
Där våra fäder strävat och röjde sig en gång,
och levat, älskat, lidit, — dig ägnar jag min sång,
min barndomsbygd, vårt minnesrika Lysing.

Jag glömmar ej den tjusning, som fyllde piltens håg,
när som från Ombergs hjässa första gången
av sommarsol bestrålad jag Lysingslätten såg,
och ifrån Tåkern hörde swanesången.
Jag tänkte då, hur vida min färd än månde gå,
tillbaka hit min längtan beständigt dock skall stå,
till skog och fält och ängar uti Lysing.

Jag gått i Sättra skogar i dunklet mången kväll,
och skyntat Huldran när jag stigen mistat.
Jag stått på kyrkogården i Rök vid runohäll,
där tappre fäder sina bragder ristat.
Och bort från nutidsjäklet min ande ofta gått,
mång tusen år tillbaka och bland det folket stått,
som byggde sitt "Wenedig" här i Lysing.

Jag följt på deras bryggor med dem till deras stad
och smugit in bland deras skygga leder,
Vid deras härd jag skådat i hemmen rad vid rad
ett liv med annan kult och andra seder.
Med dem och oss den skillnad så stor dock ej kan bli.
De kunde älska, hata och lida de som vi
och dö och gömmas i vår jord i Lysing.

Men tidens vingslag susa och sekler rulla fram,
och glömskans dok kring träskets stad sig breder.
I Bröby jord den slumrar. Jag ser en yngre slum,
vars Hövding från sitt fäste skådar neder.
Hans örnblick över nejden helt hastigt gör en rund.
Därborta skall han bygga uti den väna lund
åt vite Krist ett tempel uti Lysing.

Och snart på vigda grunden de fasta murar stå,
med valv och former djävt och ädelt skurna,
Mång billog här får fristad, de kвалdas suckar gå
till Fridens Gud, på börens virgar burna. — — —
Nu tiden klosters murar med jorden jämnat har,
men skönt uti förfallet står än i spillror kvar,
Alvastirums klosterempel uti Lysing.

Jag slutar enkla sången, jag hinner nu ej mer,
hur ringa än jag haft allt här berättat.
Nu Heda gråa kyrktorn på slätten sist jag ser,
en åldrig minnesvård från tid för detta,
Igenom fagra nejder min färd med tåget går,
tills målet för min utflykt i Ödeshög jag når,
vår pigga, glada huvudstad i Lysing.

Karl Frithiof Svanborg föddes 1864 och växte upp i Rök. 1901 blev han biträde hos handelsman Otto Lejon i Ödeshög, åtta år senare öppnade han egen butik. 1915 blev han bokförare på Ödeshögs Gjuteri och Mekaniska Verkstad. Redan tidigt intresserade han sig för litteratur och han skrev dikter till bröllop och högtidsdagar. Åtskilliga publicerades i ortspresen, den här i Östgöta-Bladet 1 oktober 1918 (ett utdrag fanns i "I Rökstenens bygd")

(o
tär
gö
an
C
H
he
bot
hä
u

hä
ste
stu
bar
vid
säl
lä:
Er
18
gä

t
säl
ren
17
3
Et